

Књига пророка Данила — сто осамдесет пета

Божанство оваплоћено: дубоко Петрово исповедање и његове импликације

Jeff Pippenger
2024-04-15

Када је Петар изнео свој одговор на Христово питање о томе шта ученици кажу ко је Христос, изјавио је да је Исус Помазаник, Христос, Месија. Такође је рекао да је Он Син Божји.

А када дође Исус у крајеве Кесарије Филипове, упита ученике своје говорећи: Шта говоре људи ко сам ја, Син човечији? А они рекоше: Једни говоре да си Јован Крститељ; други Илија; а други Јеремија, или један од пророка. Рече им Исус: А ви шта велите ко сам ја? А Симон Петар одговори и рече: Ти си Христос, Син Бога живог. А Исус одговарајући рече му: Благо теби, Симоне, сине Јонин; јер ти то не открише тело и крв, него Отац мој који је на небесима. А и ја теби кажем: ти си Петар, и на овоме камену сазидаћу Цркву своју, и врата паклена неће је надвладати. И даћу ти кључеве Царства небескога; и што свежеш на земљи биће свезано на небесима; и што разрешиш на земљи биће разрешено на небесима. Матеј 16:13–19.

Кроз Петра је Свети Дух изнео суштинску истину коју сто четрдесет и четири хиљаде треба да разумеју. Учинио је то у Панијуму, то јест у Цезареји Филиповој. Панијум је најсветије храмовно место у обожавању аждаје, јер Грчка представља свет, а свет у последњим данима јесте Уједињене нације, које су земаљски представник аждаје. „Врата пакла“ јесте назив за храм Пана, грчког бога-јарца. Храм је био саграђен испред пећине у којој се налазио извор Панијума. Извор Панијума напајао је реку Јордан, која је симбол Христа.

Име „Јордан“ значи „онај који силази“, а свој ток започиње у планинском подручју северног Израела, црпећи свој главни извор из извора на гори Хермон, највишем врху Хермонског масива, где се налази извор назван „врата пакла“. Хермон значи „свето“, а „Јордан“ значи „сићи“. Река Јордан тече из висоравни горе Хермон и спушта се кроз Јорданску раседну долину, да би на крају стигла до Мртвог мора, које је најнижа тачка на површини Земље.

Воде које напајају реку Јордан, које извиру у Пановом храму и које на крају стижу до најниже тачке на земљи, представљају силазак који је Син Божји учинио када је напустио највишу свету гору да би сишао до најнижег „мртвог мора“ овога света. Христов силазак са неба до смрти на крсту такође представља то да је на Себе узео тело палог човека, јер је Његово путовање од неба до крста било напајано водама које су извираве на „вратима пакла“.

Mrtvo more nije samo najniže mesto na zemlji, već su to i najslanije vode na zemlji, devet puta slanije od okeana. Hristova smrt na krstu, predložena Mrtvim morem, jeste mesto gde je On potvrdio svoj savez s mnogima.

И сваки принос од твога жртвеног дара од брашна посоли сољу; и не допусти да со завета Бога твога недостаје твоме жртвеном дару; са свим својим приносима приноси со. Левитска 2:3.

На путу од извора планине Хермон, река Јордан пролази кроз Галилејско море, које је такође познато као Тиверијадско језеро и Кинеретско језеро. Галилеја значи „шарка“ или „преломна тачка“. Тиверије је име римског владара који је дошао после цара Августа, а због облика језера оно се назива Кинерет, што значи „харфа“ или „лира“. Преломна тачка за човечанство била је онда када је владао цар Тиверије и када је Исус био распет, а свака харфа на небу била је умукнула. Географско сведочанство реке Јордан у вези са „вратима пакла“, то јест храмом грчког бога Пана, говори о сведочанству које је Петар објавио надахнућем Светога Духа.

Христово оваплоћење било је сједињење божанства и човечанства које се догодило када је божански Син Божји узео на Себе људско тело, сједињујући тако божанство са човечанством, као што то представљају воде из Пановог извора које напајају реку Јордан. Оно што је напајало Панов извор били су роса, киша и снег који су падали на горе Хермона, при чему Хермон представља „свету“ гору, која је Горњи Јерусалим.

Песма степена. Давидова. Гле, како је добро и како је красно да браћа живе заједно у јединству! Као скупочено уље на глави, које се слива на браду, на браду Аронову, које се спушта на скуте хаљина његових; као роса Ермонска, и као роса која силази на горе Сионске; јер онде Господ заповеди благослов, живот довека. Псалми 133:1–3.

„Скупочено уље“ које се сливало низ Аронову браду било је уље које је употребљено када су он и његови синови били помазани за Божје свештенике.

И узећеш крви која је на жртвенику и уља за помазање, и покропићеш Арона и хаљине његове, и синове његове и хаљине синова његових с њим; и он ће бити освећен, и хаљине његове, и синови његови, и хаљине синова његових с њим. Излазак 29:21.

Петар је изразио исповедање свих ученика, и тиме је изразио исповедање сто четрдесет и четири хиљаде, који треба да буду помазани као јединствено свештенство које је уздигнуто као застава. „Уље“ којим је Арон био помазан, било је и као роса горе Ермона и као роса гора сионских. „Уље“ и „роса“ јесу порука која представља помазање Светим Духом.

Чујте, о небеса, и говорићу; и послушај, о земљо, речи уста мојих. Нека моја наука капље као дажд, нека се мој говор спушта као роса, као ситна киша по нежној трави, и као плусак по зеленилу; јер ћу објавити име Господње: подајте величанство Богу нашему. Поновљени закони 32:1–3.

„Роса“ је „доктрина“ која пада на горе Сиона, и она је „уље“ помазања које уједињује сто четрдесет и четири хиљаде, који су Божји свештеници у последњим данима. Доктрина капље као дажд и спушта се као роса јер је „објављена“. Објављена је зато што небо и земља треба да обрате пажњу и чују речи Његових уста, кроз уједињено свештенство које је застава која објављује поруке Поноћног поклича и Силног поклича.

Како су красне по горама ноге онога који доноси добре гласе, који оглашује мир; који доноси добре гласе о добру, који оглашује спасење; који говори Сиону: Бог твој царује! Стражари твоји подићи ће глас, заједно ће певати; јер ће гледати очи у очи, кад Господ опет доведе Сион. Провалите у радост, певајте заједно, пустоши јерусалимске: јер је Господ утешио народ свој, искупио је Јерусалим. Господ је оголио свету мишицу своју пред очима свих народа; и сви крајеви земаљски видеће спасење Бога нашега. Исаија 52:7–10.

Стражари последњих дана, представљени Петром, објављују спасење и мир, и биће уједињени, јер ће гледати лицем к лицу. То се догађа када „Господ поново доводи Сион“. Хебрејска реч преведена као „поново доводи“ значи „преокренути“. Када Господ преокрене Сион, то значи да је Сион био у ропству, као што је представљено расејањем, а то се преокреће када ропство престане.

Јер овако вели Господ: Кад се у Вавилону наврши седамдесет година, походићу вас и испунићу над вама своју добру реч, да ћу вас вратити на ово место. Јер ја знам мисли које мислим за вас, вели Господ, мисли мира, а не зла, да вам дам очекивани свршетак. Тада ћете ме призивати, и поћи ћете и молићете ми се, и ја ћу вас услишити. И тражићете ме и наћи ћете ме, кад ме потражите свим срцем својим. И даћу вам да ме нађете, вели Господ; и вратићу ваше ропство, и сабраћу вас из свих народа и из свих места куда сам вас разагнао, вели Господ; и доведићу вас натраг на место одакле учиних да будете одведени у ропство. Јеремија 29:10–14.

Сви пророци говоре о последњим данима, а у последњим данима Његов народ се налази у ропству које треба да буде преокренуто, да би се испунило сведочанство пророштва.

Реч која дође Јеремији од Господа, говорећи: Овако вели Господ Бог Израљев, говорећи: Запиши себи у књигу све речи које сам ти говорио. Јер, ево, долазе дани, говори Господ, када ћу вратити из ропства свој народ Израиља и Јуду, говори Господ; и учинићу да се врате у земљу коју дадох оцима њиховим, и они ће је наследити. Јеремија 30:1–3.

После три и по дана сна, као што је Лазар спавао четири дана, а Данило туговао двадесет и један дан, Михаило васкрсава два сведока, који су Његов народ последњих дана, и доводи их у јединство, а такође их и помазује кроз поруку која се објављује широм света. Та порука је „роса“ горе Ермона (свете горе), која напаја извор Пана, који потом напаја реку Јордан. Помазање које се остварује том поруком представља помазање Исуса, које је означило тренутак када је постао Христос, што је Петар препознао.

Када је Петар препознао Христа као Сина Божјег, он је представио Христа и као Сина Божјег и као Сина човечјег, као што то представљају воде „врата пакла“ које нападају реку Јордан. Петрово исповедање настало је надахнућем Светога Духа, и управо је та истина — да је Исус Христос, Помазаник, и да је Он и Бог и човек — била она коју је Исус означио као истину која ће бити у средишту борбе против Божјег народа последњих дана, којем је Христос обећао победу, јер „врата пакла“ неће надвладати ову истину.

Истина је да је 11. септембра 2001. године, управо као што је Исус био помазан при своме крштењу, отпочело запечаћење сто четрдесет и четири хиљаде, и да ће у тој историји настати разочарање које ће усмртити Његов народ последњих дана, све док их Он не васкрсне и не преокрене њихово ропство. Процес васкрсења обухвата уједињавање Његовог народа у моћну војску која се подиже као застава. Дело васкрсавања, очишћења, уједињавања и уздизања, након смрти на улицама, приказано је у стиховима десет до петнаест једанаестог поглавља Књиге пророка Данила, као и у другим библијским одломцима. Но, у стиховима тринаест до петнаест Христос је још једном довео Своје ученике у Кесарију Филипову, у Панијум, и управо се тамо печат Божји утискује за вечност.

Тек када схватимо дубину ових чињеница, можемо препознати откривења истине која се налазе у сведочанству Кесарије Филипове. У осамнаестом стиху шеснаесте главе Јеванђеља по Матеју, име Симона Варјоне бива промењено у Петар, што симболизује сто четрдесет и четири хиљаде, као што је раније истакнуто у недавном чланку. Математичко откривење утврђено у том стиху велича Исуса као Чудесног Бројача, јер се Петар не само може разумети као представник сто четрдесет и четири хиљаде, него је и Матеј 16:18 математички симбол „фи“.

Пре него што се позабавимо математиком повезаном са „фи“, треба напоменути да је „фи“ део речи „Филипи“, другог од два назива града Панијума. Осамнаести стих показује да је Исус говорио Петру на јеврејском, што је забележено на грчком, а касније преведено на енглески. Та три корака сведоче о Христовој власти над Његовом Речју. Када се та реч сагледа у оквиру математичког система умножавања нумерисаних положаја, показује се да име Петар одговара броју сто четрдесет и четири хиљаде, чиме се наглашава Исус као Дивни Бројилац. У том истом стиху, где Исус објављује да ће саградити Своју цркву, Дивни Бројилац је управљао процесом превођења како би истина представљена у осамнаестом стиху шеснаесте главе представљала математички симбол „фи“.

А ја ти кажем и то да си ти Петар, и на овоме камену сазидаћу цркву своју, и врата пакла неће је надвладати. Матеј 16:18.

Његова Црква није једноставно саградана на учењу да је Исус Христос и да је Он Син Божији, него и на чињеници да је Он Реч, и да је Реч створила и управља свим стварима, укључујући математику, граматику и дела људска.

У Њему смо и ми задобили наследство, будући предодређени по намери Онога који све чини по савету своје воље. Ефесцима 1:11.

Фи, често представљен грчким словом ϕ (фи), јесте математичка константа приближно једнака 1,618033988749895. Овај број је познат као златни пресек или божанска пропорција. То је „ирационалан број“, што значи да се не може изразити као прост разломак, а његов децимални запис наставља се у бесконачност без понављања.

Златни пресек има многа изузетна својства и јавља се у различитим контекстима у математици, уметности, архитектури, природи и другим областима. Често се налази у

геометријским облицима, као што су правоугаоници, петоуглови и додекаедри, где је однос дуже стране према краћој страни једнак фи.

У уметности и архитектури, верује се да златни пресек ствара естетски пријатне пропорције. Њиме су се служили уметници и архитекте током историје, од древних цивилизација до ренесансе и касније, при обликовању композиција, грађевина и уметничких дела. У математици, златни пресек се јавља у разним математичким једначинама и низовима, укључујући Фибоначијев низ, у коме је сваки члан збир два претходна члана. Како чланови Фибоначијевог низа расту, однос узастопних чланова приближава се броју фи.

У стиху 16:18 налазимо математичко фи (1.618...). Исус, Бог „који све чини по савету воље своје“, одредио је да постави Свој потпис као Палмони, Чудесни Број, или Бројитељ Тајни, у пророчкој географији која у последњим данима означава бојно поље Његове цркве против врата пакла. На том пророчком бојном пољу, кроз Своју власт над бројевима, представио је сто четрдесет и четири хиљаде кроз „Петра“, коме је име промењено из „Симон“, онога који чује поруку голуба, у „Петар“, означивши тако сто четрдесет и четири хиљаде као Свој народ завета у последњим данима.

„Стена“ коју је Он изабрао да на њој сазида Своју цркву јесте темељни камен, темељ и главни угаони камен „седам времена“ из Левитске двадесет шест, јер нема истинског темеља који није Христос. Од Христовог крштења, када је Симон „чуо“ поруку голуба, па до крста Мртвог мора, током хиљаду двеста шездесет дана, двапут свакога дана, приношена је јутарња и вечерња жртва, осим последњег дана тих хиљаду двеста шездесет дана, јер је тога дана вечерња жртва измакла свештенику, а на крсту је Христос умро као две хиљаде петсто двадесета жртва.

„Све је ужас и пометња. Свештеник је управо спреман да закоље жртву; али нож му испада из клонуће руке, и јагње умиче. Тип је у смрти Божјега Сина сусрео антитип. Велика жртва је принесена. Пут у Светињу над светињама је отворен. Нов и жив пут је припремљен за све. Грешно, ожалостићено човечанство више не мора да чека долазак првосвештеника.” Чежња векова, 757.

„Стена“ на којој би Он сазидао Своју цркву јесте камен темељац који зидари одбацише; његов број је „две хиљаде пет стотина и двадесет“. У једном кратком стиху Христос представља Себе као Господара свега, а када то чини, Он стоји и говори у стиховима тринаестом до петнаестог једанаестог поглавља књиге пророка Данила.

И ја теби кажем: ти си Петар, и на овој камену сазидаћу Цркву своју, и врата пакла неће је надвладати. Матеј 16:18.

Ово проучавање наставићемо у следећем чланку.

„Тајне припадају Господу Богу нашем; а откривене ствари припадају нама и синовима нашим до века.“ 5. Мојсијева 29:29. Како је тачно Бог извршио дело стварања, то Он никада није открио људима; људска наука не може проникнути у тајне Свевишњег. Његова стваралачка сила исто је тако недокучива као и Његово постојање.

„Бог је допустио да се на свет излије бујица светлости и у науци и у уметности; али када људи који се изјашњавају као научни о овим предметима расправљају са искључиво људског становишта, они ће засигурно доћи до погрешних закључака. Може бити безазлено нагађати изван онога што је Божја реч открила, ако наше теорије не противрече чињеницама које се налазе у Светом писму; али они који напуштају Божју реч и настоје да Његова створена дела објасне по научним начелима, плове без карте и компаса по непознатом океану. Највећи умови, ако у својим истраживањима нису вођени Божјом речју, постају збуњени у својим покушајима да утврде однос науке и откривења. Пошто су Створитељ и Његова дела толико изнад њиховог разумевања да их нису у стању објаснити природним законима, они библијску историју сматрају непоузданом. Они који сумњају у поузданост записа Старог и Новог завета, биће наведени да оду још један корак даље и посумњају у постојање Бога; а тада, пошто су изгубили своје сидро, препуштени су да се разбијају о стене неверја.“

„Ове особе су изгубиле једноставност вере. Требало би да постоји чврсто уверење у божански ауторитет Божје свете Речи. Библија не треба да се испитује према људским представама о науци. Људско знање је непоуздан водич. Скептици који читају Библију ради приговарања могу, услед несавршеног разумевања било науке било откривења, тврдити да налазе противречности између њих; али, правилно схваћени, они су у савршеном складу. Мојсије је писао под вођством Духа Божјег, и исправна теорија геологије никада неће тврдити да је открила нешто што се не може ускладити с његовим изјавама. Сва истина, било у природи било у откривењу, сагласна је сама са собом у свим својим испољавањима.

„У Божјој речи покрећу се многа питања на која ни најдубљи учени људи никада не могу дати одговор. Пажња се скреће на ове предмете да би нам се показало колико тога има, чак и међу уобичајеним стварима свакодневног живота, што ограничени умови, са свом својом хваљеном мудрошћу, никада не могу потпуно разумети.

„Ипак, људи од науке мисле да могу да схвате мудрост Божју, оно што је Он учинио или што може учинити. У великој мери преовладава мисао да је Он ограничен сопственим законима. Људи или поричу или занемарују Његово постојање, или мисле да све могу објаснити, чак и деловање Његовог Духа на људско срце; и више не поштују Његово име нити се боје Његове силе. Они не верују у натприродно, јер не разумеју Божје законе нити Његову бесконачну моћ да кроз њих извршава Своју вољу. Како се тај израз обично употребљава, појам „закони природе“ обухвата оно што су људи могли да открију у погледу закона који управљају физичким светом; али како је ограничено њихово знање, и како је пространо поље у коме Творац може деловати у складу са Својим сопственим законима, а ипак потпуно изван схватања коначних бића!“

„Mnogi uče da materija poseduje životnu silu — da se materiji daju određena svojstva, a zatim se ona prepušta da deluje sopstvenom, njoj svojstvenom energijom; i da se delovanja prirode odvijaju u skladu sa utvrđenim zakonima, u koje ni sam Bog ne može da se meša. To je lažna nauka i ne potvrđuje je Reč Božja. Priroda je sluškinja svoga Tvorca. Bog ne ukida svoje zakone niti deluje protivno njima, nego ih neprestano koristi kao svoja oruđa. Priroda svedoči

o jednom umu, o jednom prisustvu, o jednoj delatnoj sili, koja deluje u njenim zakonima i kroz njih. U prirodi je prisutno neprekidno delovanje Oca i Sina. Hristos kaže: „Otac moj do sada radi, i ja radim.“ Jovan 5:17.

„Левити су, у својој химни забележеној код Немије, певали: ‘Ти, само си Ти Господ; Ти си створио небо, небеса над небесима, са свом војском њиховом, земљу и све што је на њој, ... и Ти све то одржаваш.’ Немија 9:6. Што се тиче овога света, Божје дело стварања је довршено. Јер ‘дела беху свршена од постања света.’ Јеврејима 4:3. Али Његова сила се и даље испољава у одржавању предмета Његовог стварања. Није зато што механизам који је једном покренут наставља да делује сопственом урођеном енергијом што куца пулс и што дах следи за дахом; него је сваки дах, сваки откуцај срца, доказ свеобухватног старања Онога у коме ‘живимо, и мичемо се, и јесмо.’ Дела апостолска 17:28. Земља не доноси из године у годину своја обиља, нити наставља своје кретање око сунца због неке унутрашње силе. Божја рука управља планетама и држи их на њиховим местима у њиховом уредном ходу кроз небеса. Он ‘изводи војску њихову на број, и све их зове именом; од величине силе Његове и крепке моћи не изостаје ниједно.’ Исаија 40:26. Његовом силом успева вегетација, појављују се листови и цвета цвеће. Он ‘чини да трава расте по горама’ (Псалам 147:8), и Њиме долине постају родне. ‘Све звери шумске ... ишту храну своју од Бога’, и свако живо створење, од најмањег инсекта па до човека, свакодневно зависи од Његове промислитељске бриге. Лепим речима псалмисте: ‘Сви они чекају на Тебе.... Што им дајеш, они сабирају; отвараш руку своју, и насићују се добрима.’ Псалам 104:20, 21, 27, 28. Његова реч управља стихијама; Он покрива небеса облацима и спрема дажд земљи. ‘Даје снег као вуну, сипа иње као пепео.’ Псалам 147:16. ‘Кад пусти глас свој, буде мноштво вода на небесима, и подиже пару с крајева земаљских; ствара муње с даждем и изводи ветар из ризница својих.’ Јеремија 10:13.

„Бог је темељ свега. Свака права наука у сагласју је са Његовим делима; свако право образовање води ка послушности Његовој владавини. Наука отвара нашем погледу нова чуда; она се уздиже високо и истражује нове дубине; али из својих истраживања не доноси ништа што би било у супротности са божанским откривењем. Незнање може настојати да поткрепи лажна гледишта о Богу позивањем на науку, али књига природе и писана Реч обасјавају једна другу. Тако бивамо наведени да се клањамо Створитељу и да имамо разумно поуздање у Његову Реч.“ Патријарси и пророци, 113–115.